Lietas Nr. C28343913
Lietas arhīva Nr. C-1270-14/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2014.gada 22.maijā

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa
tiesnese B.Ābele
ar sekretāri E.Knospiņu
piedaloties prasītāju pārstāvim L.Sičovam,
atbildētāja /pers. B/ pārstāvim D.Šustovam,
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. D/ un /pers. E/ prasībā pret /pers. B/ par pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu.

Aprakstošā daļa
2013.gada 8.maijā /pers. D/ un /pers. E/ cēla prasību tiesā pret /pers. B/ par pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu.
Prasības pieteikumā norādīts, ka kopš 1945.gada Prasītāji dzīvo dzīvokļa īpašumā /adrese/. Par dzīvokļa īrnieku Prasītājs/pers. D/ kļuva 1996.gada 15.augustā, kad pēc sava tēva nāves Dzīvojamo telpu īres līgumu ar PU „Kurzemes nami" pārslēdza uz sava vārda. 1960.gada 17.septembrī Prasītāju ģimenē dzimis dēls /pers. B/, kurš jau kopš 2004.gada faktiski vispār neinteresējas un nerūpējas par saviem vecākiem.
Privatizācijas procesa ietvaros 1999.gada 8.novembrī Prasītājs/pers. D/ ar Dzīvojamo māju privatizācijas komisiju noslēdza tipveida Vienošanos, saskaņā ar kuru par labu savam dēlam atteicās no savām tiesībām privatizācijas ceļā iegūt īpašumā minēto dzīvokli, taču tas tika darīts ar mutisku norunu, ka Atbildētājs pienācīgi uzturēs abus savus vecākus, nodrošinās cilvēku cienīgas vecumdienas un ļaus dzīvoklī mitināties līdz mūža galam. Saskaņā ar šo Vienošanos Atbildētājs vienlaikus iestājies arī Prasītāja vietā kā īrnieks līgumattiecībās ar PU „Kurzemes nami", līdz ar to, visi dzīvokļa uzturēšanas un apsaimniekošanas rēķini tiek izrakstīti uz Atbildētāja vārda.
Ar 1999.gada 10.novembra Dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmumu, nolemts nodot Atbildētāja/pers. B/ īpašumā dzīvokļa īpašumu /adrese/ (kadastra numurs: /numurs A/) par sertifikātiem līdz dzīvojamās mājas /adrese/ privatizācijai. Kā Prasītājiem kļuvis zināms pēc Valsts Zemes dienesta nekustamo īpašumu valsts Kadastra reģistra sniegtajām ziņām, Atbildētājs savas īpašumtiesības uz minēto dzīvokļa īpašumu joprojām nav nostiprinājis Zemesgrāmatā.
Tā kā Prasītāji dzīvoklī dzīvoja vēl pirms Atbildētājs kļuva par tā īpašnieku, un vienmēr ir pašu spēkiem seguši visus ar dzīvokļa uzturēšanu un apsaimniekošanu saistītos izdevumus, tad Prasītāju ieskatā, starp pusēm pastāv nerakstīts, taču no abām pusēm ar konkludentām darbībām pildīts dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgums. Minētais tiek pamatots ar to, ka Atbildētājs no vienas puses, ir dzīvokļa īpašnieks, bet no otras puses - Atbildētājs nekad nav uzņēmies jebkādas rūpes par sev piederošā (dāvinājumā saņemtā) dzīvokļa īpašuma apsaimniekošanu, kā arī nav sedzis nekādus ar to saistītos ikmēneša izdevumus, bet klusējot ir piekritis, ka tos uzņemas Prasītāji.
Pie šādiem apstākļiem Prasītāji uzskata, ka pušu līdzšinējās klusējot nodibinātas tiesiskās attiecības ir noformējamas rakstveidā, noslēdzot attiecīgu beztermiņa Dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu, kurš ir izstrādāts un pievienots šī prasības pieteikuma pielikumā.
Vērtējot jautājumu par Prasītāju tiesībām uz šāda līguma izteikšanu rakstveidā, ir jāņem vērā Prasītāju sākotnējais gribas izteikums, kāds pastāvēja pie dzīvokļa īpašuma atdāvināšanas Atbildētājam, proti - pirmkārt, Prasītāju tiesībām tikt aprūpētiem no Atbildētāja puses, un otrkārt - Prasītāju tiesībām atdāvinātajā dzīvokļa īpašumā dzīvot līdz mūža galam.
Prasītāju griba, atdāvinot dzīvokļa īpašumu Atbildētājam, ir izteikta klusējot, bet neraugoties uz to - konkrētajā situācijā pie minētajiem apstākļiem tā ir skaidri un viennozīmīgi saprotama. Proti, tā kā abi Prasītāji ir pensijas vecumā, bez jebkādām iespējām gūt papildus ienākumus, labticīgi paļāvās un rēķinājās ar to, ka viņu dēls viņus vecumdienās pienācīgi apgādās un uzturēs, kas nozīmē pienācīgas uzturnaudas maksāšanu vai vismaz norēķināšanos ar dzīvokļa apsaimniekotāju un komunālo pakalpojumu sniedzējiem. Līdz ar to, kā pateicību, kas Atbildētājam tika dota „avansā" par Prasītāju uzturēšanu un aprūpi līdz mūža galam, Prasītājs/pers. D/ atteicās no savām tiesībām privatizācijas ceļā iegūt minēto dzīvokli savā īpašumā. Savukārt Atbildētājs šo dāvinājumu, parakstot attiecīgos Dzīvojamo māju privatizācijas komisijas sagatavotos dokumentus, ar noteiktām darbībām ir pieņēmis, guvis no tā materiālu labumu (saņēmis aizdevumu) un rīkojies (t.sk. laidis ekonomiskajā apgrozībā) ar to kā īpašnieks.
Prasītāja/pers. D/ klusējot izteiktā griba dzīvot šajā dzīvoklī līdz mūža galam ir gluži saprotama, jo atdāvinot dzīvokļa īpašumu Atbildētājam un paļaujoties uz viņa aprūpi, Prasītājiem sava cienījamā vecuma un veselības stāvokļa dēļ nebūtu nekādas citas iespējas pašiem pārvākties uz dzīvi kādā citā dzīvoklī (to īrēt), kā arī nebūtu nekādas iespējas algot aprūpes darbiniekus, kuri varētu Prasītājus pienācīgi aprūpēt. Ar šādu savu gribas izpausmi Prasītājs/pers. D/ skaidri un nepārprotami ir vēlējies nodrošināt gan sev, gan savai dzīvesbiedrei /pers. E/ mājokli līdz mūža galam, kā arī nodrošināties ar visu nepieciešamo aprūpi (gan morālo, gan materiālo) cilvēku cienīgām vecumdienām, atrodoties pilnīgā Atbildētāja aprūpē, taču Atbildētājs, izmantojot situāciju savtīgos nolūkos, ir patvaļīgi no šādas norunas atkāpies. Tomēr neraugoties uz to, Atbildētājs ir konsekventi ignorējis mutiski panākto vienošanos. Prasītāji šobrīd jūtas apdraudēti gan minēto kredītsaistību, kuras Atbildētājs uzņēmies pret AS „Parekss banka", gan Atbildētāja izteikto draudu dēļ par dzīvokļa pārdošanu vai atkārtotu ieķīlāšanu. Prasītāji nevar būt droši, ka kādā dienā Atbildētāja rīcības rezultātā viņi varētu palikt bez mājokļa, kuru labu gribēdami, savulaik ir novēlējuši Atbildētājam.
Atbildētājs 1999.gadā panākto mutisko norunu šobrīd nepilda nekāda mērā, ko apliecina viņa draudi Prasītājiem par dzīvokļa

pārdošanu vai ieķīlāšanu. Tāpat, Atbildētājs nekādā veidā nerūpējas par sev piederošā nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, ko apliecina Prasītāja/pers. D/ veiktie maksājumi par dzīvokļa uzturēšanu un apsaimniekošanu.
Ņemot vērā minēto, Prasītāji vēlas lūgt tiesu uzlikt Atbildētājam par pienākumu noslēgt beztermiņa Dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu ar Prasītāju/pers. D/, ar tiesībām tajā iemitināt savu dzīvesbiedri /pers. E/ kā ģimenes locekli, kā arī ar tiesas nolēmumu paredzēt Prasītāja /pers. D/ tiesības šo līgumu ierakstīt Valsts zemes dienesta Nekustamo īpašumu Valsts kadastra reģistrā kā dzīvokļa īpašuma /adrese/ apgrūtinājumu.
Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Civillikuma 1428., 1432., 1434., 1488.pantu, prasītāji lūdz tiesu uzlikt Atbildētājam noslēgt ar Prasītājiem Dzīvokļa lietošanas un apsaimniekošanas līgumu tādā redakcijā, kādā tas pievienots šim prasības pieteikumam, 20 dienu laikā no tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienas, ar tiesībām to ierakstīt Valsts zemes dienesta Nekustamo īpašumu valsts kadastra reģistrā vai zemesgrāmatā; piedzīt no atbildētāja visus tiesas izdevumus par advokāta juridiskās palīdzības sniegšanu.
2013.gada 28.jūnijā tiesā saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi par prasību. Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētājs celto prasību neatzīst, uzskata to par nepamatotu un noraidāmu. Nav strīda par to, ka Atbildētājam uz īpašuma tiesību pamata pieder dzīvokļa īpašums /adrese/. Tāpat nav strīda par to, ka Dzīvoklis atrodas Prasītāju turējumā un Prasītāji dzīvo Dzīvoklī.
Starp Prasītājiem un Atbildētāju pastāv mutiska vienošanās par to, ka Prasītāji bez atlīdzības lieto Dzīvokli līdz mūža beigām un patstāvīgi norēķinās par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem un Dzīvokļa apsaimniekošanu. Ne par kādiem citiem jautājumiem vienošanās nepastāvēja un nepastāv, tai skaitā nebija vienošanās par Dzīvokļa lietošanas un apsaimniekošanas līguma noslēgšanu rakstveidā un par šā līguma reģistrēšanu Zemesgrāmatu nodalījumā vai citos līdzvērtīgos Latvijas Republikas īpašuma tiesību reģistros.
Saskaņā ar Civilprocesa likuma 1.panta pirmo daļu, katrai fiziskajai un juridiskajai personai ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā. Konkrētajā gadījumā nepastāv minētajā tiesību normā norādītie priekšnoteikumi prasības celšanai tiesā, jo mutiskā vienošanās no Atbildētāja puses tiek pildīta un Atbildētājs nekāda veidā neaizskar Prasītāju tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses.
Likums nenosaka obligātu prasību, ka dzīvokļa bezatlīdzības lietošanas līgums būtu slēdzams rakstveidā. Tātad, likums neprasa darījuma rakstisku formu. Savukārt labprātīgu piekrišanu, jeb apsolījumu līguma izteikšanai rakstveidā, Atbildētājs nav devis.
Pastāvot šādiem apstākļiem, Prasītāju prasība nav tiesiski pamatota.
Prasītāju sagatavotais Dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līguma projekta noteikumi neatbilst tam norunām, kas pastāvēja starp pusēm. Atbildētājs piekrīt tikai šā līguma projekta 1.1.-1.4., 2.1. (daļā par līguma termiņu), 3.1.-3.7.punktam, tomēr arī tas nedod pamatu prasības apmierināšanai, jo konkrētajā gadījumā līgums izteicams rakstiski tikai pēc dalībnieku labprātīgas vienošanās.
Ņemot vērā visu augstāk minēto, Atbildētājs lūdz tiesu prasību noraidīt pilnībā.
2013.gada 13.septembrī tiesā saņemti prasītāju /pers. D/ un /pers. E/ iebildumi par atbildētāja sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem. Iebildumos norādīts, ka prasītāji nekādi nevar piekrist Atbildētāja paskaidrojumos izteiktajiem apgalvojumiem, ka savstarpējo mutisko norunu viņš pilda un, ka Prasītāju likumiskās tiesības un intereses tiek ievērotas.
1999.gada novembrī Prasītājs/pers. D/ savas īpašuma tiesības uz dzīvokli atdāvināja savam dēlam /pers. B/, taču pie vairākiem būtiskiem nosacījumiem, kurus tajā laikā Prasītājs/pers. D/ neuzskatīja par nepieciešamu izteikt rakstveidā.
Pušu mutiskā vienošanās bija par to, ka Prasītājs/pers. D/ atdāvina savas īpašuma tiesības uz dzīvokli savam dēlam pie nosacījuma, ka pēdējais (būdams dzīvokļa īpašnieks), bez kādiem šķēršļiem (un draudiem), ļaus Prasītājiem dzīvoklī dzīvot līdz mūža nogalei, kā arī - pienācīgi un pilnvērtīgi rūpēsies par saviem vecākiem līdz mūža nogalei, kā tas ir pašsaprotams un vispārpieņemts mūsdienu sabiedrībā. Atbildētājs nenodrošina Prasītājus nedz ar uzturu un ikdienā nepieciešamajiem medikamentiem, nedz sniedz kādu finansiālu palīdzību, kura Prasītājiem lieti noderētu aizvien pieaugošo dzīvokļa izdevumu segšanai, nemaz nerunājot par gluži cilvēcisku rūpju un cieņpilnas attieksmes veltīšanu saviem vecākiem.
Atbildētāja formālā atsaukšanās uz pušu mutisko norunu un likumu normām, kuras neesot pārkāptas, bija gluži sagaidāma. Neraugoties uz to, Prasītājiem ir cits viedoklis par vienošanās saturu un līguma noslēgšanas būtību. Ņemot vērā, ka Atbildētājs Prasītāju mitināšanos dzīvoklī izmanto kā līdzekli, lai dažādi manipulētu ar saviem vecākiem un tādējādi gūtu sev kādu labumu, un tajā pat laikā nekādā veidā nerūpējas par viņiem, tad bez attiecīgā līguma noslēgšanas tiesas ceļā Prasītāju atrašanās dzīvoklī no Atbildētāja puses tiek nemitīgi apdraudēta. Tā kā Atbildētājs ir rīkojies patvaļīgi un necienīgi jau daudzus gadus iepriekš, tad Prasītājiem nav nekādas garantijas, ka tāda vai citāda patvaļa no Atbildētāja puses neatkārtosies.
Līdz ar to, Prasītāju ieskatā, ja puses nevar panākt vienošanos par līguma noslēgšanu (par tā noteikumiem var arī diskutēt tiesas procesā), tad Prasītājiem ir visas tiesības tā noslēgšanu prasīt tiesas ceļā, neraugoties uz Civillikuma noteikumiem par to, kādi līgumi obligāti izsakāmi rakstveidā.
Tiesas sēdē prasītāju pārstāvis prasību uzturēja pilnībā, pamatojoties uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un pamatojumu. Paskaidroja, ka dzīvoklis tika iegādāts īpašumā privatizācijas rezultātā. Tā kā pušu attiecības bija labas, /pers. D/ atteicās privatizēt dzīvokli, par labu dēlam /pers. B/. Mutiski vienojās, ka prasītāji līdz mūža galam turpina dzīvot dzīvoklī un maksā visus komunālos maksājumus. Vēlāk attiecības pasliktinājās, atbildētājs ieķīlāja dzīvokli AS /Nosaukums D/. Tieši tādēļ prasītāji vēlas vienošanos izteikt rakstveidā, lai to varētu reģistrēt zemesgrāmatā. Uzskata, ka līguma projektā ietvertie punktu neierobežo atbildētāja īpašumtiesības uz dzīvokli. Prasība tiek pamatota uz Civillikuma 1482., 1483.pantu. Lai darījumu ierakstītu zemesgrāmatā, tam nepieciešama rakstveida forma, to pieprasa likums. Ņemot vērā, ka līgums ir noslēgts mutvārdos, var prasīt šā līguma noslēgšanu rakstveidā. Uzskata, ka tiek ierobežotas prasītāju tiesības lietot šo dzīvokli, ko apliecina arī tas, ka dzīvoklis ir ieķīlāts.
Atbildētāja/pers. B/ pārstāvis tiesas sēdē prasību neatzina par pamatotu. Paskaidroja, ka veids, kā dzīvokli atbildētājs ieguva īpašumā, netiek apstrīdēts. Bija mutiska vienošanās, ka dzīvoklis paliek prasītāju lietošanā un atbildētājs neprasa īres maksu par dzīvokļa lietošanu, savukārt prasītāji kārto visus citus maksājumus, kas saistīti ar dzīvokļa lietošanu. Par nekādiem citiem jautājumiem vienošanās nav notikusi. Civillikums nosaka, ka līguma forma atkarīga no pušu gribas. Prasītāji nav iesnieguši pierādījumus, ka atbildētājs nepilda vienošanos. Kredīts, uz ko norāda prasītāji, jau 2008.gadā ir dzēsts un dzīvoklim nav neviena apgrūtinājuma. Norāda, ka atbildētājam nav pienākums slēgt līgumu rakstveidā, jo šādu pienākumu neviens nebija uzņēmies, savukārt neviens normatīvais akts nenosaka, ka šādos apstākļos līgums būtu noslēdzams rakstveidā. Prasītāju iesniegtajā līguma tekstā ir daudzi punkti, par ko starp pusēm nebija mutiska vienošanās. Civillikums nosaka, ka gribai ir jābūt abpusējai, tādēļ lūdz atzīt prasību par nepamatotu un noraidīt to.

Motīvu daļa
Noklausījusies prasītāja pārstāvja paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka

/pers. D/ un /pers. E/ prasība nav pamatota un ir noraidāma.
Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Pierādīšana civilprocesā ir tiesas pārliecināšana par to faktu esamību vai neesamību, uz kuriem puses pamato savus prasījumus vai iebildumus.
Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.pantu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā. Savukārt saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.pantu tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas.
No lietas materiāliem redzams, ka pamatojoties uz apliecību par īpašuma tiesībām uz dzīvokli līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, /pers. B/ ir īpašuma tiesības uz dzīvokli /adrese /. Pamatojoties uz 2012.gada 8.maija pirkuma līgumu, /pers. B/ īpašuma tiesības uz šo dzīvokli /adrese /, ir reģistrētas Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļā, Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/, kadastra numurs /numurs A/.
Lietā nav strīds par to, ka atbildētājs /pers. B/ ir dēls prasītājiem /pers. D/ un /pers. E/. Tāpat nav strīds par to, ka /pers. B/, privatizējot dzīvokli, vienojies ar prasītājiem, ka viņi var turpināt lietot dzīvokli, veicot nepieciešamos maksājumus par dzīvokļa lietošanu un apsaimniekošanu.
Pamatojoties uz šo pušu starpā esošo mutisko vienošanos, prasītāji lūdz tiesu uzlikt par pienākumu atbildētājam noslēgt rakstveidā prasības pieteikumam pievienoto Dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu.
Prasītāji savu prasību pamatojuši uz Civillikuma 1482.pantu, kas nosaka, ka darījumi jāizteic rakstiski vai nu pēc likuma, vai pēc labprātīgas vienošanās; un uz Civillikuma 1483.pantu, kas nosaka, ka likums prasa rakstisku formu, 1) kā zināmu darījuma būtisku sastāvdaļu; 2) taisot darījumu 1474.pantā minētās iestādēs vai pie turpat minētām amatpersonām; 3) kad tas jāieraksta zemes grāmatās; 4) kā nosacījumu prasības tiesībai uz darījuma pamata.
Tiesa konstatē, ka starp pusēm nav panākta vienošanās par darījuma izteikšanu rakstveidā.
Saskaņā ar Civillikuma 1036.pantu, īpašums dod īpašniekam vienam pašam pilnīgas varas tiesības par lietu, ciktāl šī tiesība nav pakļauta sevišķi noteiktiem aprobežojumiem. saskaņā ar Civillikuma 1038.pantu īpašnieks var viņam piederošo lietu valdīt, iegūt tās augļus, izlietot to pēc sava ieskata savas mantas pavairošanai un vispār to lietot visādā kārtā, kaut arī no tā rastos zaudējums citai personai.
Kā izriet no pušu sniegtajiem paskaidrojumiem, atbildētājs ir nodevis sava nekustamā īpašuma – dzīvokļa – lietošanas tiesības saviem vecākiem /pers. D/ un /pers. E/. Tiesa nekonstatē, ka dzīvokļa lietošanas tiesību nodošana citai personai ir darījums, kas saskaņā ar likumu, būtu jāslēdz rakstveidā.
Tādejādi tiesa nekonstatē, ka būt konstatēts kāds no Civillikuma 1482.pantā noteiktajiem pamatiem darījuma noslēgšanai rakstveidā – likums vai vienošanās.
Civillikuma 1402.pants nosaka, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma vai no neatļautas darbības vai pēc likuma. Savukārt pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums.
Pie apstākļiem, ka starp pusēm pastāv mutiska vienošanās par to, ka prasītāji /pers. D/ un /pers. E/ var lietot dzīvokli, veicot tā apsaimniekošanas izdevumu apmaksu, tiesai nav pamata iejaukties pušu privātautonomijā un uzlikt atbildētājam par pienākumu noslēgt ar prasītājiem dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu tādā redakcijā, kādu prasības pieteikumam pievienojuši prasītāji, jo šāda pienākuma uzlikšanu neparedz materiālo tiesību normas.
Neviena tiesību norma neparedz šajā gadījumā piespiedu līgumisko attiecību noteikšanai starp pusēm.
Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka prasītāji nav pamatojuši savu prasību par pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu, tādejādi prasība ir pilnībā noraidāma.
Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu lietas izskatīšanas gaitā radušies izdevumi par prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu nosūtīšanu EUR 14,25 (Ls 10,01) apmērā. Prasītāji pirms lietas izskatīšanas ir samaksājis par šiem izdevumiem Ls 3,30, tādēļ nesamaksātā summa ir Ls 6,71.
Tiesa atzīst, ka noraidot prasību, saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.un 42.panta noteikumiem, no prasītājiem par labu valstij ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi Ls 6,71 (jeb EUR 9,55) apmērā.
Civilprocesa likuma 2041.pants nosaka, ka taisot spriedumu par naudas summas piedziņu un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa
Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 42., 93., 97., 189.-194., 204.1pantu, tiesa
nosprieda:

noraidīt /pers. D/ un /pers. E/ prasību par pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvokļa īpašuma lietošanas un apsaimniekošanas līgumu.
Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, un /pers. E/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 9,55 (deviņi euro, 55 centi) (Ls 6,71 (seši lati, 71 santīms)) apmērā. Samaksa veicama: Saņēmējs: Tiesu administrācija; Konta Nr.LV51TREL2190458019000; NMR:90001672316; Saņēmēja banka: Valsts kase; maksājumu mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi lietā Nr.C28343913. Pēc tiesas izdevumu samaksas valsts labā, kvīts nekavējoties iesniedzama Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas kancelejā.
Sprieduma labprātīgas izpildes termiņu noteikt 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.
Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā.
Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 22.maijā.

Tiesnese B.Ābele